

Ukázka číslo 1

Spojené státy americké, Kalifornie, San José, dvanáct hodin odpoledne

„Pohni tímhle trochu sem, tak precizně jak jen to jde. Dokonalost je to, co pán chce, stejně tak jako soudný den. Kdy všichni hříšníci naleznou pokání, za všechna jejich zklamání. Která pána nad námi, vybízí k trestání,“ prozpěvoval si šíleně vyzábělý muž s ulepenými hnědými vlasy. Zvedl zrak od stěny a rozhlédl se kolem sebe. Nezaznamenal však nic nového. Podzemní místnost, ve které se právě nacházel se skládala jen ze starého stolu, vyviklaných vozíků a kovových háků. Ty trčely ven z křivých zdi.

„Jde ti to skvěle, jen pokračuj,“ zašeptal ochraptěle a nepřestával opravovat dřevěnou desku. Ta ležela na stolečku hned před ním. Otřel si zpoceně čelo a znovu se pustil do broušení. Deska se kolébala ze strany na stranu a vytvářela nepříjemný zvuk. „Už brzy přijde čas na naši pomstu, můj pane, už brzy.“ Odložil brusný papír a uvědomil si, že se jeho přičinným pořežal na dlaní. „Vím, že se už nemůžete dočkat. Trpělivost je ale velmi důležitou součástí každého božího poslání, pane. Nemůže proto chybět ani v našem případě.“ Hlavu natočil do strany a spatřil skupinku čtyř krys. Naléhavě se na sebe tiskly. Nejspíš si přály, aby si jich vůbec nevšimnul. Zákeřně se rozchechtal a uchopil šedou síť. Byla zavěšená na hřebíku bílé zdi. Zkušeným pohybem ji hodil na krysy. Ty začaly pískat. Snažily se dostat ven z jejich náhlého vězení.

Zákeřně se zasmál a kulhavou chůzí zmařil vzdálenost, která ho od krys dělila. Krysy se důsledkem obrany jejich vlastních životů oháněly po jeho prstech. On však absolutně nezpamatoval a bez sebemenšího strachu se natáhnul po jedné z nich. Chvilí si ji prohlížel. Nakonec jí zakroutil krkem. Jakmile ostatní krysy vycítily její smrt, pískaly ještě hlasitěji. To ho dohnalo k pronikavému smíchu a následně usmrčením dalšího hlodavce. Když se mu o několik chvil později u nohou válela čtyři mrtvá tělíčka sám pro sebe se pyšně usmál. Sklonil se k zemi a popadl mrtvolky za ocasy. Zálibně zamručel a pohlédl na dřevěné dveře s obrovským křížem v jejich středu.

„Mám pro vás večeri, můj pane,“ pronesl hlasem naplněným pýchou nad tím, jak skvělým služebníkem byl. Sáhнул po kovové klice a prošel dveřmi do obývací síně. První, co ho udeřilo do obličeje byl plápolající krb. Pár

kroků od něj se nacházelo i staré křeslo. Seděl v něm ON. Člověk, kterému sloužil. Člověk, kterému patřil, ale především člověk, pro kterého by udělal cokoliv. Dokonce za něj položil i svůj vlastní život.

Ukázka číslo 2

Kalifornie, San José, Mission Avenue, policejní stanice, o dvě hodiny později

„Tak kde to máte?“ pronesl Cameron jen co společně s Robertem vstoupil do prostorné policejní kanceláře Judea Murphyho. Jude došel k menší skřínce a vyndal z ní dřevěnou krabičku se zelenou obálkou. „Nedáte si kávu?“ zeptal se jich obou unaveně. „To zní dobře,“ přijali jeho nabídku a usadili se do židlí naproti dřevěnému stolu. Murphy vykouknul ze dveří a poprosil jednoho z mužů, aby jim donesl kávu. Cameron se zaměřil na zelený dopis s krabičkou. „Klidně si poslužte,“ zamručel Murphy a podal mu gumové rukavice. Cameron se zhluboka nadechnul, natáhnul si rukavice a sáhnul po otevřené obálce.

Drahý Bezchybný,

je mi opravdu velkým potěšením Vás znovu kontaktovat. Doufám, že se Vám líbil můj dárek. Mohu Vás ujistit o tom, že jste byl poslední osobou, o které Váš přítel uvažoval. Upřímně doufám, že jste pokročil v řešení naší menší hry. Zbývají Vám už jen dva tahy. Pak přitvrdím, a to se Vám zaručeně nebude líbit. Dostane se totiž i na tu, která je Vám nejbližší.

S pozdravem

Váš Věrný Divák

Cameron se ještě chvíli soustředil na to úhledné písmo. Nakonec zrakem přelétl na napjatou postavu Roberta, který ho ostrážitě pozoroval. Precizně složil dopis a vložil ho zpět do obálky. „Opravdu potřebujeme pokrok. Celé nám to začíná přerůstat přes hlavu. Ten muž je naprostý šílenec. Jak jinak by mohl udělat to, co udělal?“ ptal se obou mužů beznadějně Roberto.

„To mi nemusíte říkat, pane. Hned co jste se zmínil o dárku v podobě fotografie vaší ženy, napadlo mě, že by celý případ nemusel být záležitostí

přítomnosti," pověděl Cameron a vyndal z krabičky černobílou fotografii o které byla právě řeč.

„Jak to myslíte?“ nerozuměl. „Tak, jak to říkám. Tuším, že to pro vás bude citlivé téma, ale já se přesto musím zeptat. Co se stalo s Chloeninou matkou? Nikdy jsem se s ní nesešel a vy jste o ní též nehovořil.“ Nabyl skutečného zájmu. Nebylo mu totiž tak úplně jasné, proč Věrný Divák poslal její fotografii.

„Je to už dlouho, co byla zabita. Chloe bylo v tu dobu pět let,“ svěřil se mu s těžkým srdcem, a i po těch letech nevyrovnaným hlasem. Cameron semknul rty a palcem si promnul bradu.

Cosi mu našeptávalo, že právě přišli na hlavní bod úrazu. Měl takové neblahé tušení, že celý tento případ souvisel s minulostí. Minulostí, ve které ještě žila manželka pana Reyese. Otázkou však zůstávalo, co tak podstatného se tenkrát přihodilo?

„Myslíte si, že do toho smrt nebohé paní Reyesové nějakým způsobem zapadá?“ zajímal se Murphy a upřeně se zadíval na Camerona. „Abych pravdu řekl, napadlo mě to. Je to jediné vysvětlení, proč jsme se k ničemu nedostali. Náš případ může sahat hluboko do minulosti. Budeme potřebovat vědět vše okolo smrti vaší ženy.“ Uvážlivě pokrčil rameny. „Podle těchto dopisů a faktu, že dokázal čekat několik let, je to někdo, kdo se musí umět dobře ovládat. Je inteligentní, ale zřejmě trpí nějakou sociální poruchou. Soudím podle toho, že s vámi komunikuje prostřednictvím dopisů. Jiní vrazi by byli v této stránce okázalejší. Chtěli by slyšet strach a pocítit nadvládu, kterou by nad vámi měli. Tenhle ale ne. Další věcí je, že jde o někoho, kdo se živí manuální prací. Je zručný. Nedal bych moc za to, že ty krabičky vyřezal vlastnoručně.“

„Jak jste k tomu přišel?“ tázal se ho se zájmem Roberto a trochu sebou škubnul, když se ozvalo zaklepání na dveře. „Děkuji,“ špitnul Murphy a převzal si od vysokého muže tři šálky kávy.

„K čemu přesně?“ nechápal jeho slova Cameron a s vděkem si od Murphyho převzal kávu. „Že ty krabičky vyřezává osobně,“ odpověděl mu Roberto. „To je jednoduché. Všechny krabičky sice vypadají identicky, ale když je podrobíte bližší analýze, zjistíte, že se na nich vyskytují drobné

nesrovnalosti,“ vysvětloval mu na což Roberta zmátnul ještě víc. „No a?“ vybízela ho do řeči pokynutím dlaně.

„Jsou-li nějaké předměty, v našem případě krabičky, vyrobeny sériově, znamenalo by to, že by se jejich výrobou zabývaly nějaké stroje. Ty by je ale...“ důrazně nadzvednul ukazováček, „... vyrobily naprosto identicky. Což v našem případě neplatí. Další možnost, kterou jsem musel zvážit, byla, zda nebyly krabičky vyrobeny na zakázku. To ale rovněž není možné. Práce, která je na nich odvedená, je sice precizní, ale ne profesionální.“ Palcem přešel po nepatrných prohlubeninách, které byly způsobeny špatným položením nože. „Tím pádem nám zbývá už jen poslední možné řešení. Vyrobil si je sám,“ vydedukoval. Roberto podobně jako Murphy mlčel a nechával si jeho slova pořádně projít myslí. „To zní rozumně,“ zamručel Murphy a zamyšleně přimhouřil oči.

„Podle mého názoru hledáme člověka, který pracuje jako údržbář. Možná elektrikář. Zkrátka někoho, kdo se sice dostane do kontaktu s lidmi, ale přesto nad sebou potřebuje autoritu, která mu dává příkazy. Je dost smělý. To, s jakou zdvořilostí se v těch dopisech vždy vyjadřuje, o tom nevyvratitelně svědčí. Je ale také dost puntičkářský. Proto bych tipoval zrovna tyto profese. Má vše do detailu naplánované. Nedal bych nic za to, že své plány spřádal dlouhé roky. Jen by mě zajímalo, co byla ta spoušť. No, řekněte sami. Člověk, který v sobě dokáže celou tu dobu držet takovou neuvěřitelnou zlobu, se z jednoho dne nerozhodne, že se poddá svým instinktům. Něco ho k tomu muselo vyprovokovat. Jakýsi podmět, který v něm dokázal sepnout tu tikající bombu,“ zakončil svou řeč a vážně hleděl jak na Murphyho, tak na Roberta.

„A tohle všechno jste vydedukoval jen z fotografie mé zesnulé ženy?“ zíral na něj překvapeně Roberto. „Prakticky ano. Je to totiž jediná věc, které se můžeme chytit. Ostatní předměty s vámi sice alespoň podle jeho logiky taky nějakým způsobem souvisí. U tohoto jednoho máme ale jistotu, že vámi je posedlý už dlouho. Když se podíváte na tu fotografii...“ sevřel mezi prsty černobílý snímek, „... vidíte, že je to momentka. Udělal ji sám, nebo...“ tázavě nadzvednul obočí, „...jste ji už někdy viděl?“ zajímal se. Roberto jen negativně zakroutil hlavou. „Vidíte. Pozoruje vás už dlouhou dobu. Což, abych byl upřímný, není rozhodně dobré. Ví o vašich zvycích. Lidech, se kterými se stýkáte. Kdy a kam chodíte,“ viděl to stále černěji Cameron.

„To, co říkáte, se mi nelíbí, Camerone,“ zamumlal Roberto. „Myslím si, že to nikomu z nás,“ vyjádřil se k celé situaci Murphy.

„Tohle všechno se mi snad jen zdá. Nikdy jsem si nepředstavil, že bych se mohl dostat do podobné záležitosti,“ zasténal nešťastně Roberto a očima zalétnul k dřevěné krabičce, ze které Cameron začal vyndávat druhé dno.

„Myslel jsem si to,“ prstem přejížděl po vyrytém nápisu na jejím dnu. „Asmodeus,“ přečetl nápis na vnitřní desce krabičky. „Tohle už je pátý nápis. Víte, co by to mohlo znamenat?“ ptal se Cameron s nadějí Murphyho. „Podařilo se nám zjistit, že jde o demony, kteří mají, co dočinění se sedmi smrtelnými hříchy. Ashmodeus je podle démonologie Binsfelda znázorňován jako démon smilstva. Což je pátý smrtelný hřích. Jak se zdá, náš neznámý je touto teorií velmi posedlý. Na první krabičce, kterou poslal, bylo vyryto jméno Lucifer. To je představitel pýchy čili prvního smrtelného hříchu. Druhá znázorňuje lakomství proto Mamon. Třetí byla označena podle démona závisti, Leviatana, a čtvrtá je věnována čtvrtému smrtelnému hříchu, hněvu. To vysvětluje toho Satana,“ vyrukoval na ně s těmito nastudovanými informacemi.

„Zajisté jste při zjišťování těchto skutečností nezhálel,“ připustil uznalým pokýváním hlavy Roberto společně s Cameronem. „To sice ne, ale připadá mi, že čím hlouběji tomu začínáme přicházet na kloub. Tím méně celému případu ve skutečnosti rozumíme,“ svěřil se jim s jeho oprávněnou obavou.

„Tak to nejste sám. Pokud tomu správně rozumím, náš dotyčný je náboženský fanatik, který se soustřeďuje na sedm smrtelných hříchů. Nechci ani vědět, co se stane, až mu všechny hříchy dojdou. Jelikož ať počítám, jak počítám, je jich jen sedm, a on už pět vyplýtvál. Což... když o tom tak uvažuji, vlastně zmiňuje i v posledních pasážích dopisu: Zbývají Vám už jen dva tahy, pak přitvrdím...“ citoval zhruble Roberto. Murphy to sice nechtěl říkat nahlas, ale pravda byla taková, že ho už podobná úvaha rovněž napadla. „Nezbývá nám tedy nic jiného než doufat, že jeho identitu odhalíme dřív než stačí dojít na sedmý hřích,“ pronesl a pevně se zahleděl do Robertových očí, které jeho pohled vytrvale opětovaly.

Ukázka číslo 3

Kalifornie, Hory San Bernardino, Big Bear Lake, o půl hodiny později

Tohle je doopravdy divné, pomyslel si Cameron a vyšel ze sprchového kouta. Vůbec nevěděl, co si má o chování slečny Reyesové myslet. Sáhнул po hnědé osušce, která byla přehozena přes keramické umyvadlo. Vysušil si s ní vlasy a navrátil ji zpět na své místo. Čím déle se pohyboval v její přítomnosti, tím víc byl zmatený jejím chováním. Když už si myslel, že ji dokáže snadno předvídat, ona tuto domněnku zcela vyvrátila. Sakra! Dlaněmi se zapřel o okraje umyvadla. Zmateně se zahleděl do oválného zrcadla, které nad ním viselo. Bože, jak jen si přál, aby bylo všechno mnohem jednodušší. Přerývavě se nadechnul a namísto odpovědí ve svojí tváři spatřil ještě více otazníků. Jako by snad věci, se kterými se potýkal, nebyly už tak dost složité. Tohle se mohlo stát jen jemu. Prsty si zajel do vlasů a pokoušel se zmobilizovat veškeré síly. „Jsi přeci dospělý muž, Camerone. Začni se tedy podle toho chovat!“ V rychlosti se převlékl do čistého oblečení a opustil koupelnu. „Taková rozmazlená slečinka tě nemůže dostat na kolena,“ nepřestával si našeptávat. „Okej.“ Rozvážně nasál vzduch do plic a uhladil si látku černého trička. „Jdeme na to.“ Nasadil neutrální výraz a rozešel se po chodbě. „Ted’ nebo nikdy,“ připomněl si pravidlo, kterým se celý život řídil. Došel k točitému schodišti a sešel do velké vstupní haly. První, co zaznamenal, byla tichá hudba a lahodná vůně. Šířila se z přizemí. Nechápatě zkrabatil obočí a vydal se tím směrem. Chloe, která stála za kuchyňskou linkou zrovna připravovala salát. Dokonale se hodil k lasagním, které dala asi před půl hodinou péct do trouby. Ohlédla se přes rameno a spatřila Camerona.

„Jaká byla sprcha?“ vyzvídala a lehce se kolébala do rytmu španělské hudby, která se linula z rádia. Cameron užasle zamrkal a nemohl uvěřit tomu, co vidí. Ta semetrika se tvářila jako normální člověk. Chovala se jako normální člověk a co bylo ještě zarážející, vypadala jako normální člověk. Třeba ještě spí. Jo, to bude ono. Dlaní si přejel po krku a snažil se vrátit zpět do reality. Už brzy ale zjistil, že tohle byla, kurva, realita! Realita, ve které před ním stála slečna Reyesová alias ta nesnesitelná potvora. Strůjce jeho nočních můr a ničitelka dobré nálady.

„Je vám dobře?“ vyklouzlo mu ze rtů zaraženě. Chloe se napjala a otočila

zpět ke kuchyňské lince. „Samozřejmě, proč by nebylo?“ zeptala se ho jakoby nic. Uvnitř její osoby se ale potýkala s velkým bojem. Uvědomovala si, že se občas nechovala velmi přívětivě. Tohle všechno ale dělala jen proto, aby nedala ostatním příležitost ji zranit. Nechtěla, aby druzí věděli, že je i ona zranitelná. Nyní se ale vše otočilo. S příchodem Věrného Diváka tato její stránka vyplula na povrch. Cítila se tak nejistě. Tak zvláště. Nutně potřebovala nějakou oporu. Bod, ke kterému by se upnula. Bod, který by jí pomohl tohle všechno ustát. Nepatrně se ohlédla přes rameno a spatřila Camerona. Váhavě se posadil na židli u kuchyňského stolu. Musela uznat, že se na něj mohla v určitých směrech spolehnout. Ostatně, byl to právě on, kdo byl svědkem všeho, co se kolem ní dělo. Otázkou však zůstávalo, zda byl v jejich případě opravdu dobrý nápad vyhledávat příměří. Za zkoušku nic nedá. Nasála do nosu lahodnou vůni lasagne. Jak vždy říkal její otec. Komplikované věci se nejlépe projednávají u dobrého jídla. „Doufám, že máš rád lasagne. Vyrazily jsme s Phoebe do obchodu, ale cestou jsme narazily jen na Seven-Eleven. Tím pádem jsme nemohly udělat tak velký nákup, jaký jsme chtěly. Ale prodavač, na kterého jsme natrefily, byl strašně milý a sepsal s námi objednávku. Máme se pro ni stavit zítra večer.“ Otevřela troubu a vyndala z ní kouřící pekáč. Cameron seděl na židli a vstřebával jednu informaci za druhou.

„Myslím, že bude lepší, když to na mě hned vybalíte.“ Podezřavě přimhouřil oči. Chloe položila na stůl mísu se salátem a škrobeně se narovnal. Uhladila si starou kuchyňskou zástěru a nervózně polkla. „Vůbec nevím, o čem to mluvíš,“ dělala jakoby nic a přinesla na stůl i lasagne. „Ale no tak. Možná mám kocovinu, to ale neznamená, že mám totálně vygumovaný mozek. I slepý by si všimnul té vaší náhlé změny.“ Kategoricky si založil paže na hrudi a vyčkával na vysvětlení. Chloe se opatrně posadila za stůl a zprůma mu pohlédla do očí.

„Dobře. Plánovala jsem to sice probrat až po jídle, ale když jinak nedáš, pustíme se do toho ihned,“ poznamenala a horlivě uvažovala, kde by bylo asi nejlepší začít. „Víš uvědomuji si, že mezi námi byly jisté rozepře.“ Cameron překvapeně nakrčil čelo. „Dobře, tak pořád ještě jsou nějaké rozepře, ale prostě... no... jak bych to asi řekla? Jsme dospělí lidé, a tudíž bychom měli být schopni se tak chovat? Co si o tom myslíš?“ chtěla vědět jeho názor.

„Mám tomu rozumět tak, že chcete vyhlásit mír?“ ptal se jí podezřavě,

jelikož to znělo neobvykle. Slečna nepřekonatelná a mír? Velmi úsměvná představa. Dokonce až tak úsměvná, že to ani k smíchu nebylo. „Vlastně když to řekneš takhle, tak ano.“ Lehce naklonila hlavu na stranu. Cameron si zhluboka povzdechl a pohodlně se rozvalil na židli. „Takže vy chcete mír,“ řekl si spíš jen sám pro sebe. Stále nedokázal uvěřit jejím slovům. „Ano, přesně tak,“ pronesla rozhodně a podložila si bradu dlaněmi. Cameron se zadíval na jídlo, které připravila a začal si ho nakládat na talíř. Chloe tázavě nadzvedla obočí a nedočkavě vyčkávala na jeho reakci, jakoukoliv reakci. „Fajn,“ pravil jen. Chloe překvapeně ohrnula nos a s nechápavým výraz ho zaujatě pozorovala. „Jenom fajn?“ zarážela se nad klidem a strohostí, s kterou toto slovo vyřkl. „Ano, co víc byste si přála ještě slyšet? Chcete mír, máte ho mít. Nevidím na tom nic špatného,“ pokrčil rameny a vložil si do úst první sousto lasagní.

A sakra! Bylo to vážně dobré! Uznale zamručel. „Co je to za značku?“ zeptal se jí znenadání. Chloe, která si zamyšleně nandávala vlastní porci sebou šklubla a sklopila řasy. „Cože?“ zatřepala hlavou a pečlivěji se soustředila. „Ptám se, co je to za značku? Stouffer's, Michael Angelo's nebo snad Bertolli?“ vyjmenoval značky všech nejlepších mražených lasagní, které se v supermarketu daly sehnat. Chloe se podívala na svou vlastní porci. „Ani jedno. Uvařila jsem to sama,“ vysvětlila mu. Cameron se nevěřícně zarazil, a ještě jednou a mnohem pomaleji si jídlo prohlédl. „Vy umíte vařit?“ zněl ohromeně. Chloe uhnula pohledem do strany a lítostivě si povzdechla. „Ano, umím vařit,“ odpověděla mu. Cameron ještě okamžik nevěřícně pomrkvával. „To jsem o vás nevěděl.“ Zaraženě si k sobě přisunul mísu se salátem.

„A ještě hodně nevíš,“ zamumlala a zcela ignorovala Cameronův tázavý pohled. „Říkala jste něco?“ vyzvídala, jelikož měl takový zvláštní pocit, že ji slyšel cosi zamumat. Chloe si na vidličku nabodla list salátu a jen negativně zakroutila hlavou. „Ne, nic.“

Ukázka číslo 4

Kalifornie, San José, 300 Curtner Avenue, Home of Peace Cemetery, v ten samý čas

„Chce to klid, hlavně klid,“ našeptával si sám pro sebe Jude. Rázoval před vchodem kostela a zoufale uvažoval nad tím, co se jim Věrný Divák svou hádankou pokouší sdělit. Už nějaký čas uplynul od okamžiku, kdy se sem dostali. Nejméně dvakrát prohledali celý kostel, ale nic podezřelého nenašli. „Musí to tady být, zkratka musí,“ byl skálopevně přesvědčen o tom, že se nacházejí na správném místě. Così jim tu unikalo, problém byl ale v tom, že nevěděl co. Alespoň, že se jim podařilo zjistit, že se hádanka vztahovala k třetímu smrtelnému hříchu, závidi. S tou byl spojován jistý démon Leviatan. Věrný Divák se o něm zmiňoval jako o příšeře nořící se do hlubin věčných. Podle Starého zákona to byla biblická mořská obluda, která vzbuzovala strach.

„Přišel jste na něco užitečného?“ zeptal se ho unaveným hlasem Gabriel. Byly to už tři hodiny od doby, kdy Roberto zmizel a oni neměli jasno v tom jak, ale především kde se právě nachází. „Ne tak docela,“ zamumlal nespokojeně Murphy a znovu si nahlas přečetl část té zapeklité hádanky. „... pohlédni na bod, co honosně se tyčí, líbeznému zvuku hrdě se líčí. Jaký bod má na mysli?“ Nešťastně zakroutil krkem a upřeně se zahleděl na Gabriela, který pohlédl do dále a přemýšlivě sraštil ústa. Murphy došel k menšímu dřevěnému plotu a usadil se na jeho chatrnou konstrukci. „Honosně se tyčí,“ zopakoval si. „Vždyť celý kostel se tu honosně tyčí. Tak proč vyzvedává právě tento bod?“ Rozhodil ruce do stran.

„Co když tím vším má na mysli jen nějakou určitou část kostela, která i přesto, že je jeho součástí, se považuje za samostatnou?“ promluvil po delší chvíli ticha Gabriel a zkoumavě se zaměřil na Murphyho, který jen zaraženě zkrabatil čelo.

„A to jakou?“ Gabriel jen ledabyle pokrčil rameny a bezradně zatřásl hlavou. „Nějaký, který se tyčí a líbeznému zvuku hrdě se líčí,“ odpověděl mu stejně tak, jak bylo uvedeno i v hádance.

„Žádná část kostela se nemůže líčit líbeznému zvuku. Toho bychom si všimli,“ odporoval mu Murphy a unaveně si promnul čelo. Gabriel si to

dokráčel až k jeho osobě a též se posadil na nízký plot hned vedle něho.

„Máte naprostou pravdu,“ povzdechl si ztrápeně a jako už několikrát začal studovat celý kostel, který se před nimi tak velkolepě rozprostíral. „Moment...“ náhle se zarazil a s otevřenou pusou zíral na velký zvon. Nacházel se ve věži až na samém vrcholu kostela, „... nemohl by svými slovy myslet třeba zvonici?“ Otočil se se zájmem na Murphyho. Ten po jeho slovech jako by zkameněl. „To by přeci dávalo smysl, nemyslíte?“ ujišťoval se o tom, zda to logické přišlo jen jemu.

„Máte pravdu!“ vykřikl znenadání Murphy. „To by mohlo být ono!“ dodal a překotně se postavil na nohy. „Zdá se, že jsme na cosi přišli, pánové!“ zvolal a tím na sebe upoutal pozornost agentů, kteří postávali u pracovního stolu a všemožně se pokoušeli nalézt nějakou novou stopu.

„Na co?“ ptal se ho nedočkavě Foster a rukou si prohrábnul černé vlasy. „Gabriel se domnívá, že to místo, které hledáme, by mohla být zvonice. Co si o tom myslíte vy?“ Porozhlédl se už i na zbylé muže, kteří k nim stačili rychle doklusat a momentálně uvažovat o slovech, která vyslovil.

„Že to není vůbec špatný nápad,“ poznamenal Hughes a otočil se na ostatní muže. „Co vy na to, pánové?“ tázavě nadzvednul hnědé obočí. „Za zkoušku nic nedáme, a navíc nic jiného nemáme,“ reagoval na jeho návrh tímto verdiktem Brooks.

„Tak na co ještě čekáme?“ ukončil jejich debatu Murphy, rozhodnou chůzí se dostal před dveře kostela a vešel dovnitř. „Podle mě to budou támhle ty schody,“ pravil a prošel malou chodbičkou, která ho dovedla až do samého středu kostela. Všude kolem se vyjímalý dřevěné lavice.

„Taky si myslím,“ zamumlal Gabriel a následoval Murphyho na pravý okraj podia. Nacházely se tam točité schody, které vedly do výše. „Co se v té hádance píše dál?“ vyzvídal, mezitím co se chytil železného zábradlí a stoupal po schodech nahoru.

Murphy šlápnul na poslední schod a opatrně se rozhlédl po menší místnosti, ve které se náhle ocitli. Kromě pozlaceného zvonu tam byla jen dřevěná lavice, obraz Ježíše Krista v životní velikosti a jakýsi kovový držák zřejmě na pochodeň. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se vyskytovali na

správném místě. Zatraceně! Takže to byla falešná stopa! Čert, aby to vzal! Připadal si stále frustrovaněji.

Zmařil vzdálenost, která ho dělila od oválného okna a pohlédl na okolí hřbitova. „Podívejte se sám,“ zašeptal a s očima zapíchnutými v dřevěné podlaze podal Gabrielovi papír s hádankou. Ten si ho bez zaváhání převzal a posunul se dozadu, aby utvořil místo zbylým šesti mužům, kteří je následovali.

„Soustřed' se též na svit matný, ve skle matky velmi platný, ukazujíc na střed vratný, kde se tvoří ten udatný. Hlavu natoč v gestu zprávy a rukou přejed' nad ranami, co jsou k bráně stále blíže a šeptají slova níže.“ Četl se zkrabatělým obočím a zběsile uvažoval nad tím, co by... zrakem nevědomky zabloudil k Murphymu a hned nato k barevnému oknu za jeho zády. Byla na něm vyobrazena podobizna panenky Marie. Že by... „Můžete se posunout, agente?“ řekl s nově nabytým zájmem, došel k němu a jemně ho odstrčil. „... ve skle matky velmi platný...“ prsty skoro až posvátně přejel po tom úchvatném skle, „... skle matky... to bude ono.“ Soustředil se na slunce, které bylo vyobrazeno nad jejími vlasy a paprsek co... sáhnul po klice okna a dokořán ho otevřel... mířil na podobiznu Ježíše Krista, toho udatného.

Znovu se zahleděl na hádanku a pomalu se postavil před obraz. Tak jo... rychle se nadechl a pokoušel se zkoncentrovat. „Hlavu natoč v gestu zprávy...“ pronesl, a i když se cítil zvláštně, udělal tak, jak ho hádanka nabádala. Napodobil držení hlavy Ježíše Krista. „... a rukou přejed' nad ranami...“ Ještě o kousek se přiblížil k obrazu a pohledem doslova spočinul na Ježíšově hrudi, kde byly vyobrazeny krvavé rány způsobeny bičem. „... co jsou k bráně stále blíže...“ Připomenul si a koutkem levého oka postřehl dveře, kterými sem přišli. To bude ono, levá strana. Musí to být někde na levé straně, „... a šeptají slova níže,“ dotkl se Ježíšova levého boku a prsty jezdil stále níže dokud... co to? Zaraženě stáhnul obočí a obkreslil nepatrnou vyboulenu, která se nacházela v úrovni Ježíšova lýtka. Lehce zatlačil. Hned jak tak učinil, se dal obraz s hlasitým vrzáním do pohybu a z ničeho nic odkryl kovové dveře. Murphy společně s ostatními muži odstoupil. S úžasem hleděl na heslový zámek s klávesnicí vbudovanou ve dveřích. Zrakem zalétnul na vyrytá písmena, která se zhmotňovala hned nad ním.

„Život těla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech tak to jsem já. Pověz mi tedy ve jménu posla, v jaké podobě vystupuji rád?“ přečetl nahlas, a ještě několik drahocenných vteřin zíral na ty nejasné věty. „V jaké podobě vystupuji rád?“ zopakoval si sám pro sebe Murphy a v rychlosti se otočil na Gabriela. „V třetí krabičce se nacházel ten Robertův volební slogan na starostu města, nemám pravdu?“ zeptal se ho znenadání. Gabriel zkroutil rty, a nakonec souhlasně přikývnul. Murphy zavřel oči a... „Život těla jest srdce zdravé, ale hnis v kostech jest závist. Toto je úplné přísloví 14:30 z Bible Kralické, které pojednává o jednom ze sedmy smrtelných hříchů, závisti,“ uvažoval a byl víc než jen vděčný své matce, která ho jako malého kluka každé nedělní ráno vodila do kostela. „Proto tedy poslal ten volební slogan. S největší pravděpodobností se domníval, že Roberto minulému starostovi jeho postavení záviděl. To považuje za jeden ze sedmy smrtelných hříchů, závist,“ sdělil všem přítomným mužům, kteří na něj nepřestávali hledět s obdivem v očích.

„Skvělá práce, agente,“ zamručel užasle Gabriel a váhavě se zadíval na zámek, který se vyskytoval ve středu dveří. „Jaká tedy bude odpověď?“ Murphy se naklonil k zámku a s přítomných šesti volitelných písmen sestavil slovo závist. Zámek se znenadání odemкнуl. Murphy se naklonil ke dveřím, lehce do nich strčil, a tak je zároveň otevřel. Hned, co tak učinil se všem naskytnul pohled do temného prostoru. Nacházeli se za ním kamenné schody.

„Jak jste to dokázal!?“ vykřikli zbylí muži a hleděli na nový prostor, jenž se před nimi objevil. „Pokud mám být upřímný, tak sám nemám ani ponětí. Dělal jsem pouze to, co se mi zdálo být logické.“

„Skvělá práce!“ zavýskal Gabriel a přiblížil se až k němu, aby se mohl lépe porozhlédnout a zhodnotit odkrytý rám. „Vypadá to dost staře. Už jste někdy předtím cosi podobného viděl?“ zajímalo Torrese. Murphy jen negativně zakroutil hlavou. „Tak leda ve filmu.“ Založil si ruce na hrudi a udělal ještě pár kroků k právě nalezenému schodišti. „Jak je tohle vůbec možné?“ Nešlo na rozum Brooksovi. Murphy beznadějně rozhodil ruce.

„Tak to je přesně ta otázka, kterou si sám sobě pokládám,“ sdělil mu překvapeně a bez jediného slova sáhnul po baterce, kterou mu už začal automaticky podávat Adrian. „Zřejmě to bude nějaká chodba, která vede až pod kostel,“ baterkou posvětil do tmy před sebou. Zaznamenal hrubou kamennou zeď, která se v úzké chodbičce točila hlouběji.

„Nejspíš máte pravdu. Opravdu to vypadá jako nějaká tajná chodba. Podobné skrýše v dávných dobách hodně používala šlechta k úniku v případě nepřátelského útoku. Koneckonců, nebylo by to nic neobvyklého. Tyto chodby byly považovány za naprosto běžné,“ poznamenal Adrian a nakukoval přes Murphyho rameno. Chtěl se lépe pokochat tím, co by si nedokázal představit ani v tom nejdivočejším snu. „Co mě ovšem zaráží, je to, že jsme na jednu z nich narazili právě zde. Tyto chodby se totiž vyskytovaly převážně v Evropě. Nechávali je stavět králové na základě jejich vlastního bezpečí. V Americe se jich moc nevyskytovalo. Nebyli jsme národ, který by měl své vlastní království. Čili šlechtu, která by se jejich stavbou mohla zaobírat,“ přidal další detail. „To je vlastně tedy taky ten hlavní důvod, proč si myslím, že je tohle...“ dlaní poukázal na chodbu před sebou, „... velká kuriozita.“ Uznale pokýval hlavou.

„Co by se tedy podle vaší teorie mohlo nacházet na jejím konci?“ ptal se ho se zájmem Murphy a plně mu věnoval svou pozornost. Adrian se zatvářil rozpačitě. „Na to vám opravdu nedokážu odpovědět. Může tam být prakticky cokoliv. Labyrint, slepé uličky, či snad jen jednosměrný tunel, který by vedl někam na povrch.“ Bezmocně pokrčil rameny. Murphy si přemýšlivě promnul čelo a hlasitě oddechl.

„Fajn, vím, že jsme z tohoto hlediska v nevýhodě, ale problém je v tom, že čas není zrovna to, čeho bychom měli nazbyt. Musíme se tedy dolů pustit, aniž bychom věděli, do čeho jdeme,“ řekl jedním dechem a bedlivě si prohlédl muže, kteří stáli v jeho blízkosti. „Brooksi a Rogersi, vy zůstanete tady a pokusíte se zjistit, co nejvíc to půjde o tomhle kostele. Chci, abyste s námi zůstali v těsném spojení a informovali nás i o sebemenší maličkosti, která by se vám podařila nalézt,“ pověděl jim rozhodně. Oba muži jen pevně přikývli. „Gabrieli, vy tu zůstanete s nimi. Nechci riskovat, že by se vám dole mohlo něco přihodit.“ Upřeně se zahleděl do Gabrielových tmavých očí, které mu jeho pohled bez problému opětovaly. „Ale mohl bych po...“ chtěl namítat, Murphyho dlaň ho ale pohotově zastavila.

„Potřebuji se plně soustředit a tím, že byste s námi šel, bych toho nemohl dosáhnout. Nechci zbytečně riskovat,“ vysvětlil mu logicky. Gabriel chápavě přikývnul. „A vy, pánové,“ zaměřil se na Adriana, Torrese, Coopera a Hughese, „... půjdete se mnou,“ seznámil všechny přítomné s jeho strategií a několika jistými pohyby udělal pár kroků do černočerné tmy, která nikdy neokusila paprsky slunečního svitu.